

Arrest

**nr. 90 684 van 29 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VEREECKE, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 november 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 2 december 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 februari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 3 mei 2012.

1.3. Op 26 juni 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soenniet van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Makhmur (Centraal-Irak).

In juni 2007 zou u Irak een eerste maal zijn ontvlucht wegens de onstabiele situatie die er heerste en het algemene geweld waarbij uw vader was omgekomen. U zou tijdens uw reis naar Zweden gescheiden zijn geworden van uw moeder en broer en zou hen tot op heden niet meer hebben teruggevonden. U zou in november 2007 asiel hebben aangevraagd in Zweden. Een tijdje nadat u een negatieve beslissing ontving, zou u op 6 april 2011 vrijwillig zijn teruggekeerd naar Irak.

Uw oom Abdullah zou u na uw terugkeer aan de slag hebben geholpen als zakenpartner van een garagist in Makhmur. Op 14 of 15 november 2011 zouden drie onbekenden u en uw zakenpartner Aram hebben aangesproken. Zij zouden zich hebben voorgesteld als leden van een verzetsgroep (nl. een tak van Al-Qaeda) en zouden jullie hebben gevraagd voor hen te werken. Jullie taak zou erin bestaan om auto's te pantseren en boxen te maken die aan auto's konden worden gehecht waarin explosieven konden worden geplaatst. U en Aram zouden dit niet hebben durven weigeren, maar Aram zou toch twee dagen bedenktijd hebben gevraagd. Zij zouden jullie deze twee dagen bedenktijd hebben gegeven, maar zouden jullie hebben gewaarschuwd jullie beiden te vermoorden mochten jullie dit aan iemand vertellen. Jullie zouden de resterende auto's in jullie garage terug naar de klanten hebben gebracht, de zaak hebben gesloten en zich thuis hebben schuil gehouden. U zou meteen hebben geprobeerd een smokkelaar te vinden om u en Aram in veiligheid te brengen. Na drie dagen zou Aram vermoord zijn teruggevonden. U zou op 18 november 2011 Irak hebben verlaten en naar Turkije zijn gegaan. Op 20 november zou uw oom een dreigbrief aan u gericht hebben gevonden. U besloot daarop verder te reizen naar België waar u op 29 november 2011 aankwam. Op 2 december 2011 verklaarde u zich vluchteling.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, huurcontract, overlijdensakte van Aram, dreigbrief, 2 documenten van de Iraakse ambassade en een kopie van een terugkeerbewijs naar Irak.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen:

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de identiteitsdocumenten die u ter staving van uw asielrelaas heeft voorgelegd, namelijk uw nationaliteitsbewijs en uw identiteitskaart ter verificatie werden voorgelegd aan de Belgische Federale politie. Uit hun analyse dd. 16/05/2012 (zie blauwe map van het administratief dossier CGVS) blijkt echter dat deze documenten volledig vervalst zijn en dus niet als authentiek bewijsstuk kunnen worden aanvaard. Uit bovenstaande blijkt dat u op intentionele manier heeft getracht de Belgische asielinstanties te misleiden. Niet alleen slaagt u er hierdoor niet in uw persoonsgegevens aan te tonen, maar bovendien ondermijnt de hierboven vastgestelde fraude uw algehele geloofwaardigheid en oprechtheid. Temeer daar u, na confrontatie bij het CGVS over de bedenkelijke vorm van deze identiteitsdocumenten, bleef volhouden dat het hier om officieel verkregen documenten ging (CGVS, pg.6).

Daarenboven dient te worden aangestipt dat u in Zweden al eerder een valse naam hanteerde (zie informatie 'Swedisch migration Board', administratief dossier CGVS). Immers, u diende in Zweden een asielaanvraag in onder de naam van Aziz Hussein Muayed (ipv. Ghazi Hussein Umet), geboren op 26 maart 1991 (ipv. 15 augustus 1987).

Vervolgens maakt u het evenmin aannemelijk dat u wordt geïdoleerd door een terreurorganisatie. U stelt dat u werd aangesproken door aanhangers van een verzetsbeweging dewelke u de opdracht gaven exclusief voor hen te werken door auto's te pantseren en boxen te maken waarin explosieven konden worden ondergebracht (CGVS, pg.8). Het is echter onbegrijpelijk dat deze onbekenden zich meteen kenbaar zouden hebben gemaakt als leden van een verzetsbeweging (CGVS, pg.9), wat in deze context kan worden gelijkgeschakeld met een terreurorganisatie, zonder enige zekerheid te hebben betreffende jullie loyaliteit ten aanzien van hen. Bovendien dringt de vraag zich op waarom zij precies jullie expertise nodig hadden, daar zij zich als gewoon cliënteel konden aanbieden en zoals vele andere van jullie klanten (CGVS, pg.9) hun wagens konden laten pantseren zonder daarom hun minder fraaie bedoelingen te hoeven kenbaar te maken. Bovendien hadden zij - wat het maken van de boxen betreft - eigen expertise in huis daar zij jullie zouden aanleren hoe dit diende te gebeuren (CGVS, pg.9). Het lijkt dan ook zeer merkwaardig dat een verzetsbeweging het (nodeloze) risico zou nemen om

daarom een buitenstaander te contacteren en bij hun acties te betrekken, alhoewel zij zelf over de nodige kennis beschikten. Er valt dan ook moeilijk te verklaren waarom deze onbekenden het risico zouden nemen om meteen openbaar te maken wie ze waren en welke kwalijke bedoelingen zij hadden. Al even onbegrijpelijk is dat zij jullie - ondanks jullie eerdere toezegging tot samenwerking (CGVS, pg.9) - vervolgens twee dagen bedenktijd gaven (CGVS, pg.8). Niet alleen ontbreekt hier elke logica, maar dit zou jullie tevens de tijd hebben gegeven om de autoriteiten te waarschuwen zodat zij de nodige stappen zouden kunnen ondernemen om uw belagers bij een volgende ontmoeting op te wachten en te arresteren. Wat er ook van zij, de werkwijze van deze verzetsgroepering roept alleszins vraagtekens op aangezien zij geen voorzorgen hebben genomen om zichzelf in te dekken, maar integendeel zeer openlijk hun bedoelingen hebben kenbaar gemaakt zonder zich op voorhand te vergewissen van jullie loyaliteit en bereidwilligheid tot samenwerking. Er kan van worden uitgegaan dat dergelijke milities veel voorzichtiger te werk gaan om arrestaties door de autoriteiten te vermijden en hun doel te kunnen bereiken én ook zeker geen derden zouden inschakelen wanneer dit strikt genomen niet nodig zou zijn.

Eveneens opmerkelijk is dat u, evenals Aram - ondanks de uitdrukkelijke waarschuwing van deze onbekenden dat zij alles van u wisten, zelfs uw adres etc. (CGVS, pg.8) - zich thuis, dus op het door deze onbekenden gekende adres, schuilen hielden (CGVS, pg.10). Temeer jullie meteen na het incident hadden besloten de zaak te sluiten en er niet meer terug te keren (CGVS, pg.10). Dat u gedurende twee dagen - uw sluitingsdag is normaal gezien enkel op vrijdag - de zaak had gesloten, zou bij deze terroristen de nodige argwaan wekken. Bovendien hield u zich na het verstrijken van de twee dagen bedenktijd en het definitief duidelijk worden van jullie weigering tot samenwerking nog steeds schuil bij uw oom (CGVS, pg.10). Er valt dan ook moeilijk te verklaren dat u desondanks de doodsb bedreigingen en wetende dat uw adres bekend stond bij deze onbekenden nog steeds thuis (wat in het huis van uw oom was) verbleef.

Vervolgens weet u weinig tot niets te vertellen over de omstandigheden waarin Aram om het leven zou zijn gekomen. U weet enkel te melden dat hij werd doodgeschoten in Makhmur toen hij zich buiten zijn huis bevond (CGVS, pg.11). U zou namelijk niet verder hebben gevraagd over de omstandigheden waarin Aram om het leven kwam (CGVS, pg.11). Nochtans beschikte u over voldoende kanalen om u hierover grondig te informeren. Zo zou u telefonisch contact hebben gehad met de vader van Aram, maar zou u door zijn gewezen niet veel te weten zijn gekomen (CGVS, pg.11), er kan dan ook worden verwacht dat u de uitgelezen kans zou grijpen om u over zijn dood te informeren toen uw oom terugkwam van een bezoek aan de familie van Aram (CGVS, pg.11). U liet echter eveneens na u op dat moment te informeren bij uw oom (CGVS, pg.11). Uw verklaring dat u te angstig was en u zelf niet wist wat u aan het doen was (CGVS, pg.11) is verre van afdoende daar u na uw vertrek uit Irak en éénmaal veilig in België eveneens contact heeft gehad met uw oom (CGVS, pg.3) en u toen de kans had om u te informeren betreffende de moord op Aram. Dat u weinig tot niets weet weer te geven over de omstandigheden waarin uw zakenpartner om het leven kwam, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Dient tevens te worden opgemerkt dat u beschikt over de originele overlijdensakte van Aram (CGVS, pg.13), wat duidelijk wijst op een goed contact tussen uw oom en de familie van Aram.

Bovendien kunnen er zich vragen worden gesteld bij de lay-out van de dreigbrief die u zegt te hebben ontvangen. Zo betreft het duidelijk een ingescand document waarin achteraf handmatig uw naam werd ingevuld en gepersonaliseerd door eveneens handmatig de moord op Aram hieraan toe te voegen. Dient in de marge te worden opgemerkt dat u zelf niet kunt aantonen dat u diegene bent die in de dreigbrief wordt geïdентificeerd daar uw identiteit niet vaststaat.

Eveneens opmerkelijk is dat deze onbekenden pas na ruim vier maanden actief naar u op zoek gingen. De dreigbrief dateert immers van november 2011, Aram werd vermoord in november 2011 maar uw oom zou pas in april 2012 zijn gecontacteerd door deze onbekenden die naar uw actuele verblijfplaats vroegen (CGVS, pg.12). Deze onbekenden zouden er echter alle belang bij hebben om - gezien de confidentiële informatie die zij u hadden toevertrouwd en hun betrokkenheid in de moord op Aram - hun dreigement uit te voeren en u voorgoed het zwijgen op te leggen. Dat zij u pas na vier maanden zouden zoeken door uw oom telefonisch te raadplegen en hem te vragen naar uw huidige adres - zonder zelfs bij uw oom thuis te komen controleren of u er toch niet aanwezig was - is opnieuw een verrassende maar weinig doeltreffende strategie te noemen. Temeer daar zij - gezien het feit dat de dreigbrief bij uw oom thuis werd afgeleverd - reeds ruime tijd op de hoogte waren van het adres waar u en uw oom woonden. Dat zij uw oom niet eerder of op een andere manier zouden hebben geïnterpelleerd is dan ook opmerkelijk te noemen. U stelt dat dergelijke groeperingen niet regelmatig bellen zodat zij niet gemakkelijk zouden kunnen worden gelokaliseerd (CGVS, pg.12). De voorzichtigheid die zij volgens u op dit vlak aan de dag legden, staat dan ook in fel contrast met hun eerdere spontane onthullingen over hun kwalijke bedoelingen.

Bovenstaande argumenten maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering te worden gevisieerd door een tak van Al-Qaeda. De vluchtelingenstatus kan u dus niet worden toegekend.

De overige documenten die u voorlegde namelijk het huurcontract, twee attesten van de Iraakse ambassade, een kopie van een terugkeerbewijs naar Irak en de overlijdensakte van Aram kunnen deze appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het valt niet te verklaren hoe u op basis van kopieën van valse documenten attesten kon bekomen bij de Iraakse ambassade (CGVS, pg.5). Uw terugkeerbewijs bevestigt uw terugkeer naar Irak, wat niet in twijfel wordt getrokken door het CGVS. Het document staat wel op uw Zweedse identiteitsgegevens. De overlijdensakte van Aram toont nog steeds niet aan dat Aram om het leven kwam als gevolg van de gebeurtenissen die volgens u hieraan zouden zijn vooraf gegaan. Ook het huurcontract van jullie zaak bevestigt geenszins de problemen die jullie zouden hebben gekend met terroristen.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Makhmur in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merkkelijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkoek" dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Ninewa is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkkelijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie

gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Waar verzoeker onder het kopje “Feiten” stelt dat hij te goeder trouw van oordeel was dat zijn documenten echt waren aangezien hij van de Iraakse ambassade attesten heeft ontvangen die zijn identiteit zoals beschreven in deze Iraakse identiteitsdocumenten bevestigen, wijst de Raad erop dat dit niets afdoet aan het resultaat van het onderzoek door de Federale Politie, namelijk dat de aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorgelegde identiteitsdocumenten, een identiteitskaart en een nationaliteitsbewijs, volledig vervalst zijn. Dat verzoeker een andere (valse) naam gebruikte in Zweden onder invloed van de smokkelaar doet evenmin afbreuk aan de correcte vaststelling dat verzoeker thans een andere naam gebruikt dan tijdens zijn asielaanvraag in Zweden.

Wat de documenten afgeleverd door de Iraakse ambassade in Brussel betreffen (een “*Attestation D'impossibilité*” en “*Attestation tenant lieu d'acte de naissance*”) wijst de Raad erop dat in het tweede document de gegevens worden bevestigd vermeld in de identiteitskaart 071194, een identiteitskaart die niet werd neergelegd vermits het neergelegde (valse) document het nummer 00864165 draagt. In de mate verzoeker dit ter terechtzitting probeert te verklaren door te stellen dat dit het nummer is van zijn oude identiteitskaart waarvan hij thuis nog een kopie heeft, wijst de Raad erop dat verzoeker geen enkele melding heeft gemaakt van deze identiteitskaart niet tegenstaande hij daartoe de gelegenheid heeft gehad enerzijds tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal (gehoor, p. 5-6), anderzijds in zijn verzoekschrift als replek op de vaststelling dat “*Het (...) niet te verklaren (valt) hoe u op basis van kopieën van valse documenten attesten kon bekomen bij de Iraakse ambassade (CGVS, pg.5).*”, en dit ook het niets wijzigt aan het feit dat hij zich bij de asielinstanties heeft bediend van valse stukken.

Derhalve stelt de Raad vast dat verzoeker valse documenten neerlegt om zijn identiteit te bewijzen en attesten neerlegt van de Iraakse ambassade te Brussel afgeleverd op 23 februari 2012 waarvan niet kan vastgesteld worden of deze documenten betrekking hebben op verzoeker vermits ze gegevens confirmeren op een identiteitskaart die niet wordt voorgelegd.

2.2. In een eerste middel, aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling, voert verzoeker aan dat hij een subjectieve vrees heeft dat hij bij terugkeer naar Irak zal onderworpen worden aan daden van lichamelijk geweld, namelijk dat hij zal vermoord worden door leden van een verzetsgroep, die een tak uitmaakt van al Qaeda, die hem eerder bedreigd hebben en zijn zakenpartner hebben doodgeschoten. Verzoeker vervolgt dat hij tot een sociale groep behoort van armere, niet-opgeleide jonge Iraakse mannen die de verzetsgroep viseert om in te zetten voor hun strijd. Verzoeker houdt vast aan zijn feitenrelaas en motieven voor het aanvragen van asiel en vreest vermoord te worden aangezien de verzetsgroep van oordeel is dat hij (samen met zijn vriend) een klacht zou hebben ingediend tegen de verzetsgroep. Verzoeker wijst ten slotte op de stukken die hij ter staving heeft neergelegd, met name een huurovereenkomst van de handelszaak, een overlijdensakte van zijn vriend A., en een dreigbrief.

2.3. In een tweede middel, aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut, herhaalt verzoeker zijn vrees voor de verzetsgroep die zijn vriend A. zou hebben vermoord en voert hij aan dat er een ernstige bedreiging van zijn leven en persoon is ten gevolge van het willekeurig geweld en de aanslagen op bepaalde doelwitten die ook vaak burgerslachtoffers maken in de streek in Centraal-Irak waar hij vandaan komt.

2.4. Aan het verzoekschrift worden de stukken toegevoegd die reeds werden neergelegd en toegevoegd aan het administratief dossier. Ter terechtzitting legt verzoeker de originelen neer (zonder vertaling) van een overlijdensakte, een dreigbrief en een huurovereenkomst. Per faxbericht van 8 oktober 2012 laat verzoeker een attest van de psychologe geworden.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de documenten die hij neerlegt volledig vervalst zijn, (ii) hij eerder een valse naam hanteerde in Zweden, (iii) hij evenmin aannemelijk maakt dat hij wordt gevisieerd door een terreurgroep, zoals wordt toegelicht, (iv) er vragen kunnen gesteld worden bij de lay-out van de dreigbrief, (v) het niet valt te verklaren hoe hij op basis van valse documenten attesten kon bekomen bij de Iraakse ambassade, (vi) de overlijdensakte van A. niet aantoonde dat A. om het leven kwam als gevolg van de gebeurtenissen die volgens verzoeker hieraan vooraf gegaan zijn, en (vii) na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen is dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.6.1. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven en hij evenmin aannemelijk maakt dat hij zou worden gevisieerd door de Iraakse autoriteiten, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoeker niet verder komt dan het vasthouden aan zijn feitenrelaas en de motieven voor het aanvragen van asiel, doch daarmee de pertinente motieven van de bestreden beslissing, in het bijzonder deze die betrekking hebben op de geloofwaardigheid van zijn relaas en voorgehouden vervolgingsfeiten, niet weerlegt. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij wordt gevisieerd door een terreurorganisatie omdat i) het moeilijk valt te verklaren waarom deze onbekende verzetsgroep het risico zou nemen om meteen openbaar te maken wie ze waren en welke kwalijke bedoelingen ze hadden, (ii) het even onbegrijpelijk is dat zij hen vervolgens twee dagen bedenktijd gaven, (iii) het moeilijk valt te verklaren dat hij desondanks de doodsb bedreigingen en wetende dat zijn adres bekend stond bij deze onbekenden nog steeds thuis verbleef, (iv) hij tenslotte weinig tot niets weet te vertellen over de omstandigheden waarin A. zou zijn omgekomen, (v) vragen kunnen gesteld worden bij de lay-out van de dreigbrief die hij zegt te hebben ontvangen, en (vi) het opmerkelijk is dat zij ruim vier maanden later actief op zoek gingen naar hem vermits zijn oom pas in april 2012 zou zijn gecontacteerd. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven die steun vinden in het administratief dossier aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Derhalve maakt verzoeker zijn relaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk. Waar verzoeker stelt dat hij vreest vermoord te worden door deze verzetsgroep aangezien zij van oordeel zijn dat hij (samen met zijn vriend A.) een klacht heeft neergelegd, merkt de Raad op dat verzoeker zijn vrees voor een verzetsgroep niet aannemelijk heeft gemaakt, zodat zijn argument niet wordt aangenomen.

2.6.3. Wat betreft verzoekers betoog dat zijn relaas ondersteund wordt door drie stukken, namelijk een huurovereenkomst, een overlijdensakte en een dreigbrief, benadrukt de Raad dat, aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. De neerlegging van de "originelen" ter terechtzitting wijzigt niets aan het voorgaande. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden of wanneer de voorgelegde stukken het relaas niet aantonen, wat in casu het geval is.

In de mate verzoeker verwijst naar een attest van zijn psycholoog waarin wordt gesteld dat hij angstig en onrustig is en de dwanggedachte dat hij moet terugkeren naar Irak bij hem dag en nacht aanwezig is en hij aan geheugenproblemen lijdt, wijst de Raad erop dat dit attest geen verklaring biedt voor het ongeloofwaardig karakter van verzoekers relaas in zijn geheel genomen, noch voor de vaststellingen dat hij valse documenten indient als bewijs van zijn identiteit en een andere naam gebruikte tijdens zijn asielaanvraag in Zweden.

Waar verzoeker nog betoogt dat hij tot een sociale groep behoort van armere, niet-opgeleide jonge Iraakse mannen die de verzetsgroep viseert om in te zetten voor hun strijd, herhaalt de Raad dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk maakt en wijst hij erop dat verzoeker een volwassen man is van 25 jaar en het beroep van "autotechnicus en carrosserie" heeft uitgevoerd. Tot slot dient te worden opgemerkt dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen.

2.8. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker geen andere elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b). Voor zover hij zich beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar het eerste middel werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.9. Gezien de afkomst van verzoeker uit de provincie Ninewa, in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

Met betrekking tot deze veiligheidssituatie heeft de commissaris-generaal vastgesteld dat uit een grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in Ninewa merkbaar verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald (SRB, p. 14). Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in Ninewa leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol o.a. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden, o.a. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën o.a. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie ook SRB "*De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkuk*", 5 januari 2012, stuk 14: landeninformatie).

De Raad besluit dat hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, er actueel geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is, dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Met het verweer dat er nog veel burgerslachtoffers vallen, hetzij als doelwit, hetzij als "*collateral damage*", hij wel wil terugkeren naar zijn land van herkomst zodra de veiligheidssituatie er stabiel is, hij er aan herinnert dat hij in juni 2007 een eerste keer Irak ontvluchtte en vrijwillig terugkeerde omdat hij van oordeel was dat de veiligheidssituatie voldoende zou verbeterd zijn, en hij persoonlijk bedreigd werd door een verzetsgroep een tak van al Qaeda, wijst de Raad erop dat verzoeker zijn vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt en hij met zijn betoog de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, en de conclusie die daaruit is getrokken door het Commissariaat-generaal niet weerlegt of ontkracht.

De commissaris-generaal is, gezien deze vaststellingen, terecht tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS